

PREAMBULE

Minulé století přineslo katastrofu, s jejímiž stopami se podnes vyrovnávají jak dosud žijící potomci obětí holocaustu, tak člověk s celou svou kulturou. Ukazuje se, že pokud se lidem strádajícím posttraumatickou stressovou poruchou nedostane psychologické pomoci, může se vliv traumatu přenášet na další generace v podobě nejrůznějších poruch psychosomatických, vztahových a jiných. Poruchy spojené s psychotraumatem vstoupily do obecného povědomí a nabývají na významu i nyní, vinou nových podob organizovaného násilí. V odpověď na násilí se probouzejí i projevy lidské solidarity. Pomoc stresovaným jedincům a skupinám, někdy v podmínkách mezních, nicméně klade značné nároky na osobnost pomáhajícího a na její stabilitu. Všem pomáhajícím je proto třeba poskytovat možnost osobnostního výcviku, supervize případů a dalšího vzdělávání. Profesionálové všech pomáhajících oborů, rozliční humanitární dobrovolníci, pracovníci neziskového sektoru mají právo opřít se o bezpečné odborné zázemí. Nadšení a ethos jsou pak zaštitěny bezpečím profesionality. Tato potřeba vedla ke vzniku Ministerstvem zdravotnictví akreditovaného výcvikového programu Rafael Institut. Skupina psychologů Rafael Centra (předchůdce Rafael Institutu) se rozhodla využít vlastních mnohaletých zkušeností (mj. s následky a terapií traumatu holocaustu), pozvat ke spolupráci odborníky z příbuzných oborů a společně pak vytvořit výcvikový program pro příslušníky pomáhajících i dalších profesí, kteří se zabývají následky i prevencí psychotraumat způsobených organizovaným skupinovým násilím. Je čas vytvářet společenskou kulturu pomáhání. Genocidu, která se v minulém století odehrála, nelze vzít zpět, ale zlo, které přinesla, je třeba proměňovat v dobro: všechna dostupná zjištění o člověku i všechny prožité zkušenosti třeba použít pro prevenci dalšího zla.
